

December 21-én történt

*A vaksötét ég vászonából lassan
oldódni kezdett a fekete szín.
Szürkült. A Kreml ört állt a magasban
s csend szunnyadt Moszkva épületein.*

*Egyszerre, míg lámpafény hull a könyvre —
íróasztaltól Sztálin feláll,
az ablakhoz lép, kinéz, lenn küszködve
A Téren gomolygott a félfomály.*

*Es ime, most a Vörös-térre lomhán
bekúsznak északi, nagy hómezők.
Hatalmas hójüggönyt kavar vad orkán
s fagy csikorog a vén falak előtt:*

*Köszöntlek Sztálin, köszöntlek ma téged!
Hódoló hűségem tengernyi nagy.
Mert állandóbb, állhatatosabb, mélyebb
szavad, mint én — az Északsarki fagy!*

*Szólt és jeges szélköpenye megcsattant.
Hó hullt, hóhalmok nőttek hangtalan.
Csend lett. Elvonultak szoros csapatban,
s a Tér ismét ködös homályba' van.*

*Es ime, most trópusi táj siet be,
vad dzsungel, melyen nem tör át a fény.
Pálmák nevetnek fel a kék egekre,
tüzes nap pörzsel az ég tetején:*

*Köszöntlek Sztálin, köszöntlek ma téged!
Hódolni járulok eléd: szavad
teremtőbb — nyomán szebb gyümölcsök érnek —
és izzóbb, mint én — a Trópusi nap!*

*Szólt és sugara sistergett a földön,
tó párologott, banán ízesre ért...
S a táj lassan elvonult, míg süvöltőn
a szél füttyült s homályba bújt a Tér.*

*Es ime, most a széles Vörös-térre
szerény-fenségesen, dicsőn belép
A Himalája és a magas égre
szakítva kékjét — felveti fejét:*

*Köszöntlek Sztálin, köszöntlek ma téged!
Hódolni járulok most én ide:
hatalmasabb, örökéletűbb lényed,
mint én — a Himalája nagy hegye!*

*Szólt és fehér felleg-szakállal lengett,
míg képe lassan köddé változott. —
Reggel úzte az éjjelt, a mély csendet,
s Sztálin már asztalánál dolgozott.*